

Бога, че ми даде време да прѣдвидѣж смъртта, и да се приготвѣж за нея.»

Едничката ми мисль бѣше да умрѣ съ дързостта на Християнинътъ. Истина, че ме блазнеше да се отървѣж отъ бѣсилото чрѣзъ едно самоубийство; туй блазнене не трая. — Какво достоинство има да не се прѣдаде човѣкъ на джелатинътъ, а да стане самъ на себеси джелатинъ? За да избави честъта си ли? И какво! не е ли дѣтинска работа да тури човѣкъ честъта си, за да излъже джелатинътъ, когато трѣбува да умре? Да, не ще ли да бѣдѣ Християнинътъ, като размислѣж и погледнѣж и на самоубийството като на едно дѣтинско и излишно удовлѣтворене?

«Ако е дошелъ послѣдниятъ ми день, казувахъ си, не сжмъ ли честитъ, че имамъ време да додѣж на себеси, и да си очистѣж душята, като ѣ вдѣхнѣж желаннията и съжялѣнията, които приличѣжтъ на единъ човѣкъ? Прѣдъ очитъ на простакътъ, да умре човѣкъ на бѣсилото е най тежката смъртъ; нѣ мѣдриятъ трѣбува да я прѣдпочита отъ сѣка друга, дѣто иде отъ болѣститъ, които, като ослабѣжтъ разумътъ, не оставатъ у душята силата да се въздигне надъ земнитъ мисли.»

Точността на това разсѣждане вникнѣж толкосъ надълбоко у духътъ ми, щото страхътъ отъ смъртта изобицо, и особно отъ мжката, съвѣмъ се бѣше отдалѣчилъ отъ мене. Мислихъ много върху причастнето, което трѣбуваше да даде на душята ми една по голѣма сила за това тържественно прѣминуване, и ми се стори, че, за да го въсприемѣж, бѣхъ на тия расположения, които му оздравяватъ дѣйствителността.